

е угодно на улицата? Защо всѣка пролѣтъ, лѣто, есень, зима да се обличашъ непременно тъй, както сочи парижкия или виенския журналъ, а не както тебъ ти е угодно! Защо непременно да си длъженъ да поздравихъ нѣкого съ усмивка и поклонъ, когато не ти се нито смѣй, нито ти се кланя! Защо да си длъженъ да ходишъ и да ти идватъ и ако не си такава да давашъ обяснения. Защо трѣба да разговаряшъ, кога си нѣкжде, кога тебе се мълчи. . . Много „защо“ изпълваха нейната глава — и отговорътъ бѣше онзи, що чу отъ него.

Тя си спомни неговото мнение за смъртѣта.

Защо си спомни за смъртѣта тя незнаеше, ала забележила бѣ, че всѣкога, кога е най-близо до щастieto — идваше ѝ мисль за смъртѣта. По-рано, преди да се срѣщне съ него — смъртѣта я ужасяваше. Сега тя не се боеше. — Защо? — неможеше да се отговори. Но тя разбираше, че когато човѣкъ е обичалъ и е билъ обичанъ; кога е дирилъ красотата и я е намѣрилъ; кога е взелъ пай на младини и не е останала душата да жали по непостигнато — човѣкъ е достигналъ просвѣтлението да посрѣща смъртѣта съ спокойствие. И колкото по-малко се е суетила душата — толкова по-леко се прощава съ свѣта. Живота е една пѣсень, която се запѣва съ възторгъ, прелива се въ плавенъ речитативъ и замира въ тихъ финалъ, далечъ въ безпредѣла, где цари вѣчното мълчание и гдето нѣма, — както е казано отъ псалмопѣвеца, — ни боль, ни скръбъ, ни страдание, а вѣченъ покой. . . И както волно изпѣтатa пѣсень не се повтаря за да не бжде похабена — тъй и пълно изживѣния смисленъ животъ трѣба да се прелѣй въ смъртѣта, за да не стане посмѣшище“ . . .

Тя си спомняше дума по дума неговитѣ разговори и не чакаше друго нѣщо. Той — подалъ се на нови усѣщания мълчеше, защото мълчанието таеше ответа